

PhDr. Hana Junová

🕒 19. červen 2018 | 👁 Zobrazení: 1582

Hana Junová (*11. 7. 1937) je česká psychoterapeutka a supervizorka. Po ukončení studia jednooborové psychologie na filosofické fakultě UK pracovala 30 let na jediném pracovišti, které se v průběhu let proměňovalo (psychiatrické oddělení - Odbočka pro rehabilitaci neuróz v Lobči - Denní sanatorium Horní Palata), ale stále patřilo pod Fakultní nemocnici v Praze 2. Od r. 1990 až do odchodu do důchodu přednášela jako odborná asistentka na katedře psychologie FF UK, působila také na pedagogické fakultě, AMU- katedra neverbálního divadla a na 1. lékařské fakultě UK - katedře psychologie.

Absolvovala psychoanalytický výcvik a výcvik ve skupinové psychoterapii SUR. Má "Speciální průpravu na úseku činnosti klinického psychologa"(1983) a "Funkční specializaci v systematické psychoterapii"(2001). Po odchodu do důchodu se věnuje etice a supervizím.

Co Vás přivedlo k profesi psychoterapeutky?

Realita života. Dozvěděla jsem se o dvou místech, kde bylo plánováno místo psychologa: u Dr. Haase (na poliklinice v Kartouzské) a u docenta Knoblocha (na poliklinice na Karlově náměstí). Dříve vyšlo místo na prosluněné poliklinice na Karlově náměstí, takže jsem nastoupila k doc. Knoblochovi. Měla jsem štěstí, kdybych nastoupila k Dr. Haasovi, nemohla bych k němu později chodit na psychoanalýzu.

Který úsek Vašeho profesního života byl zatím nejzajímavější?

Psychoterapii se věnuji 58 let. Pořád mě to ještě baví a těší, pořád se od ní ještě nedokážu úplně odstříhnout.

Zpočátku bylo jistě nejzajímavější objevování a učení se "buržoazní pavědě", jak tehdy zněla slovníková definice psychoterapie. Později poznávání nejrozličnějších psychoterapeutických směrů, jejich filozofie, zkušeností. Ale především celá léta kontakt s pacienty, s jejich osudy, osobnostmi a životními úděly.

To, co zmiňuji jako nejzajímavější, bylo často i nejtěžší: osudy pacientů, hledání způsobu, jak pomoci, i bezmoc, když se pomoci nepodařilo.

Měla jste někdy chuť pověsit práci psychoterapeuta na hřebík?

A mohu navázat na předchozí odpověď: často jsem měla chuť jít prodávat kytky, nebo knihy - prostě moci zatáhnout roletu a všechno pustit z hlavy. Ale to trvalo vždycky jen krátce a znovu jsem se vrátila do toho lidského hemžení a trápení.

Co Vám práce psychoterapeutky dala pro Vaš osobní život?

Naučila mě velké pokoře: když jsem poslouchala o trápení a bolesti jiných lidí, zdály se mi najednou moje starosti zanedbatelné. Hluběji a šťastněji jsem prožívala pohodové domácí zázemí. Děti byly nadšené, když jsem jim říkala, že jsem jim vděčná, že nefetují a nemlátí rodiče, protože pak mě nějaká ta pětka zas tak moc nevadila. Naučila jsem se i velké pokoře vůči pacientům. Nesnažila jsem se být omnipotentní, omniscientní, omnivšestchno. Naučila jsem se říkat i "nevím". Pro můj vlastní život jsem získala víc nadhledu a překvapivě i víc humoru. Dar z největších: že jsem v oboru našla spoustu přátel, některé i celoživotní, a za to jsem nesmírně vděčná.

Co Vám tato práce „vzala“?

Často mi brala klid, čas i nerušený spánek.

Jaké nejzajímavější setkání s konkrétním člověkem, kolegou, pacientem, klientem si nejmíc vybavujete?

Za těch 58 let to byla celá armáda - hlavně pacientů: jaké osudy měli, jak se s nimi mnozí dokázali statečně vyrovnávat. Kdybych měla vzpomínat na všechny, kteří mi uvízli v paměti, bylo by to na knihu.

Kdo Vás v životě nejvíce ovlivnil? Od koho jste se nejvíce naučila?

Z českých odborníků to byli moji psychoanalytici: Dr. Haas a Dr. Kučera, později docent Skála, který byl nejen vedoucím "mé" výcvikové skupiny, ale mohla jsem s ním i leta spolupracovat. Tito 3 pánové byli osobnostně zcela odlišní a přesto - nebo právě proto - mi velice pomohli k hlubšímu poznávání sebe sama. Samozřejmě také docent Knobloch, který mi první otevřel dveře do psychoterapie, ale nutil nás i studovat, přednášet, publikovat.

Měla jsem velké štěstí, že jsem se setkala s řadou zahraničních osobností, z nichž mnozí mi i pomáhali nasměrovat můj odborný vývoj. Byl to především Prof. MUDr. Helmuth Stolze, "šéf" Lindauer Psychotherapiewochen, který mi svým pozváním do Lindau umožnil nahlédnout i do světové psychoterapie. Navíc z pozvání se stalo celoživotní přátelství našich rodin. Podobně to bylo i s Dr.med a Dr.phil. Alfriedem Laenglem (blízkým spolupracovníkem V. E. Frankla), který mi otevřel dveře do logoterapie, a já jemu pak pomáhala zavádět logoterapii tady. I zde přerostla odborná spolupráce do trvalého přátelství obou rodin. S Dr. Servaasem van Beekumem jsme po revoluci zaváděli transakční analýzu do Česka a jsme přáteli dodnes. Enid Balintovou jsem obdivovala i jako osobnost a bylo mi ctí se s ní osobně setkat. Psaly jsme si často až do jejího úmrtí. Mým guru byl prof. Irvin Yalom, jeho knihy mě velice oslovovaly. (Smál se, když jsem vodila manžele Yalomovi po Praze a vyprávěla, jak jeden student při zkoušce, kdo je autorem pojmů Superego, Ego, Id s drobným otazníkem v hlase řekl: „Yalom“?).

Kdo mě ovlivnil nevíce? Lobečská pracovnice Míla Bendová. I když jsem pracovala na prestižním oddělení "u Knoblochů", Míla mě naučila nejvíc. Neměla žádné tituly. Aby mohla pracovat v Lobči, musela si udělat základní zdravotnické vzdělání, pak s námi také chodila na psychoanalýzu. Přála jsem si, abych uměla pracovat jako ona. Byla empatická, měla ráda lidi a ti to z ní cítili. Dokázala říkat i závažné, nebo nepříjemné věci tak, že byly bez problémů přijímány. Měla velký smysl pro humor, byla laskavá, kdykoli ochotná pomoci.

Jaké jsou Vaše plány do budoucna?

Ve svých 81 letech se už budu intenzivněji pokoušet odstříhnout se konečně od profese, štrikovat ponožky, maximálně pokračovat ve psaní HALABALek (= halabala vzpomínek na zajímavé události, lidi, rodinu a veselé příhody).

Co byste vzkázala nové generaci psychoterapeutů?

Nové generaci psychoterapeutů bych vzkázala:

Ať je práce pořád baví a těší. Ať jsou v ni hlavou i srdcem,

ať jsou jejich dominantou především pacienti/ klienti a ne peníze a moc,

ať jsou vnímaví k etice oboru,

ať nezapomínají na zisk celoživotních supervizí,

last, but not least: ať nezůstávají v bublině své profese, vnímají makrosociální dění a pomáhají jeho kultivaci.

(howgh, Komenský domluvil)

Co byste vzkázala ČAP?

Těším se na další konference a cením si množství vykonané práce.

Čestní členové ČAP

[PhDr. Věra Břicháčková](#)

[PhDr. Hana Junová](#)

[PhDr. Gabriela Langošová](#)

[PhDr. Olga Marlinová](#)

[Dr. Jitka Vodňanská](#)

[Doc. MUDr. PhDr. Kamil Kalina, CSc.](#)

[MUDr. Jiří Krombholz](#)

[PhDr. Jaroslav Šturma](#)

